

אביטרה נפלאות

בס"ד, פרשות ראה - שופטים תשפ"ב, גיליון 19

מעובד מתוך שיעורים והתועודויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

מסע התשובה משאל לדוד

בעצמו "שינה את דעתו" ולכן מאס בשאל ובחר בדוד, ושינוי הדעת הזה הוא גם השינוי הנדרש מאתנו ביחס לתשובה: תשובה בסגנון "דודי", שיש בכוחה למלא את חודש אלול בהתחדשות, בשמחה, בהשתוקקות ובציפייה.

ולמי מאתנו שמביטים לעתים בקנאה בבעלי תשובה, וחושבים שחבל שהם עצמם לא זכו לעלות ממקומות כל כך נמוכים... - יש כאן הצעה למבט מחודש על מערכת היחסים בין דתיים-מבית ובין בעלי תשובה, כזו שמזמינה יחס שוויוני יותר, שבו כל צד יכול להעריך את יתרונותיו של זולתו ולקבל מהם. רק מתוך שילוב אמיתי של טיפוסים ה"צדיק" עם טיפוסים ה"בעל תשובה" נזכה לצמיחתו של הגואל האחרון, שהוא בור-זמנית צדיק ובעל-תשובה.

הבה נצא לדרך, לשיעור תנ"ך בגובה העיניים החסידיות.

מה עושה לכם הביטוי "חודש התשובה"? שמחה וציפייה, או אולי חרדה ורתיעה? אם אתם שייכים לנרתעים, אולי תרצו לנסות סגנון-תשובה שונה מזה שהורגלתם בו. אולי הגיע הזמן לשנות את דעתכם ביחס לתשובה. ככלות הכול, גם ה' שינה את דעתו, בדיוק בעניין הזה. מופתעים? בואו נלמד ביחד על שאל דוד, ונראה נפלאות.

הדמות העיקרית שממנה אנו לומדים על תשובה היא דוד מלך ישראל. בפרט כשמנגידים אותו מול שאל. שאל המלך חטא, אך לא הצליח לעשות תשובה כראוי, ודווקא דוד, במעשה הקשה עם בת שבע, היה זה שהקים את "עולה של תשובה".

בגיליון שבידכם נלמד ששני המלכים, שאל ודוד, הם אבות הטיפוס של "צדיק" ו"בעל תשובה", נדייק בפסוקים ונלמד על לשוני הקוטבי בסגנון העבודה של כל אחד מהם. נראה שה'

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

שאל ודוד

חטא דוד ובת שבע נוגע בגילוי עריות וגם בשפיכות דמים, כדברי נתן הנביא: "מדוע בָּזִיתָ אֶת דָּבָר ה' לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי: אֵת אוֹרֵי הַחֲתִי הַכִּיתָ בְּחָרֵב, וְאֵת אֲשֶׁתוֹ לָקַחְתָּ לָּךְ לְאִשָּׁה..." (ודברי חז"ל "כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה", מכוונים רק להבנת החטא כפשוטו, ולא לבטל את תוכחת נתן). על אף חומרת המעשה, תשובת דוד מתקבלת: "... גם ה' הֶעֱבִיר חֲטָאתְךָ – לא תמות".

מדוע גרמו חטאי שאל לביטול מלכותו, וחטאי דוד נסלחו?

שמואל מצווה על שאל להמתין לו בגלגל ההקרבת קרבן לפני היציאה למלחמה בפלשתים. שאל, שראה את הפלשתים מתקבצים ואת עמו מתחיל להתפזר, הקריב את הקרבן טרם הגעת שמואל, ונענש: "וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל שְׂאֹל נִסְכַּלְתָּ, לֹא שָׁמַרְתָּ אֶת מִצְוַת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר צִוָּךְ... וְעַתָּה מִמְּלַכְתְּךָ לֹא תִקּוּם...". גם במלחמת עמלק עבר שאל על דברי ה', כשהשאיר בחיים את אגג מלך עמלק ולא החרים את הבקר והצאן, ונענש: "כִּי מֵאֲסַתְּךָ אֵת דָּבָר ה' וַיִּמְאַסֶּךָ ה' מֵהַיּוֹת מֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל". לעומת זאת, אצל דוד המלך המצב שונה.

לסיכום:

חטא שאל הביא לנפילתו וחטאי דוד נסלחו. מדוע?

תחנה שנייה

"רוח אלהים" מול "רוח הויה"

שמואל את קרן השמן וימשח אתו בקרב אָחִיו וַתִּצְלַח רֹחַ הוֹיָה אֵל דָּוִד.

מה ההבדל, אם כן, בין "רוח אלהים" ובין "רוח הויה"? כדי להבין טוב מושג בתנ"ך, יש לחפש את הופעתו הראשונה.

שם "אלהים" חוזר במעשה בראשית 32 פעמים, החל מהפסוק הראשון בתורה, בעוד שם "הויה" לא נזכר בו אפילו פעם אחת! לראשונה, מופיע שם הויה בסיפור השני: "אֵלָה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם".

חז"ל מסבירים זאת בכך שה' בקש לברוא את העולם במידת הדין, המיוצגת על ידי שם אלהים, וכשראה שהעולם אינו יכול להתקיים כך שינה את דעתו, כביכול, ושייתף גם את מידת הרחמים, המיוצגת על ידי שם הויה. **אלהים** שווה בגימטרייה **הטבע** (86). הנהגת העולם הטבעית היא חוקית ויציבה, בעלת כללי שכר ועונש נוקשים, שאינם מאפשרים לעולם להתקיים. לכן נדרשת מידת הרחמים, המאפשרת שינוי, תיקון ותשובה. בכוח שם

נשוב לסיפורי המלכת שאל ודוד:

במשיחת שאל אומר לו שמואל שיפגוש "ופגעתך חבל נבאים... וצלחה עליך רוח הויה והתנבית עמם". הדבר מתקיים, אך בשינוי קל – "וַתִּצְלַח עָלָיו רֹחַ אֱלֹהִים וַיִּתְנַבֵּא בְּתוֹכָם".

הביטוי "רוח אלהים" חוזר שוב ושוב ביחס לשאל המלך: במלחמת עמון ביבש גלעד – "וַתִּצְלַח רֹחַ אֱלֹהִים עַל שְׂאֹל"; ברוח הרעה שמבעתת אותו – "הִנֵּה נָא

כל יום הוא בריאה חדשה. כל רגע עומד בפני עצמו, ולא בהכרח מושפע מהעבר

רוח אלהים רעה מבעתך" (ועוד); בחיפוש אחר דוד ושמואל – "וַיִּלְךָ שָׁם אֶל נְיוֹת בְּרָמָה וַתְּהִי עָלָיו גַּם הוּא רֹחַ אֱלֹהִים".

לעומת זאת, במשיחת דוד למלך נאמר: "וַיִּקַּח

וממילא מעניק לחוטא הזדמנות להשתחרר מהעבר ולפתוח דף חדש ונקי.

הויה ה' מהווה ומחדש את העולם בכל יום ובכל רגע, "הַמְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית",

לסיכום:

על שאול שורה "רוח אלהים", מידת הדין שאינה נותנת מקום לחטאים וטעויות, ואילו על דוד שורה "רוח הויה", מידת הרחמים המאפשרת תיקון ותשובה.

תחנה שלישית

תשובה - שינוי ראש

ומשנה את אופיו. בראש השנה יש שינוי ראש, ואנו מאחלים שנה טובה - שיהיו רק שינויים טובים... גם תקיעת שופר, מצוות ראש השנה, מעוררת את שינוי הסברה האלוהית משם אלהים לשם הויה - "עֲלֵה אֱלֹהִים בְּתְרוּעָה, ה' בְּקוֹל שׁוֹפָר", אותו מסבירים חז"ל כקיימה מכיסא של דין לישיבה על כיסא רחמים.

השינוי הטוב בראש השנה תלוי בעבודת התשובה שלנו, בהיענות שלנו לקריאת השופר - "שפרו מעשיכם". תשובה היא לא רק על חטאים, אלא גם על תפיסות 'ישנות' של עבודת ה'. שינוי הראש של ה', גילוי מידת הרחמים, מעורר בנו אמון שגם אנחנו יכולים להשתנות, להשתחרר מקבעונות ולהיפתח למרחבים חדשים בקשר עם ה'.

בעצם, שינוי הסברה של ה' ביחס לבריאה, במעבר ממידת הדין לרחמים, הוא עצמו סוג של תשובה, שהיא היכולת להשתנות ולא להתקבע בתפיסות הישנות.

בעומק, זהו סוד ממד הזמן, שבלשון ספר יצירה נקרא "שְׁנָה" - כל רגע שחולף הוא 'שינוי סברה' של ה'. כך במעבר מלילה ליום; מחול לשבת; ובפרט במעבר המהותי משנה לשנה - כשה' דן את העולם מחדש

שינוי הראש של ה', מעורר בנו אמון שגם אנחנו יכולים להשתנות, להשתחרר מקיבעונות

לסיכום:

תשובה היא 'שינוי ראש' - היכולת לשנות, להשתפר ולהתקדם. התשובה עצמה היא 'שינוי סברה' של ה' מדין לרחמים. זהו סוד הזמן: כל רגע חדש שנברא הוא 'עדכון גידסה' שה' עושה לעולם.

תחנה רביעית

מצדיק לבעל-תשובה

ומְעֵלָה גְבֵהַּ מִכָּל הָעָם". דווקא בשל צדיקותו המקובעת, כששאל נופל הוא מצטדק במקום להודות בטעותו: בתחילה הוא מצהיר: "הַקִּימְתִּי חַטָּא שְׂאוּל הוּא בְעִיקָר חוֹסֵר הַיְכוּלַת לְהַתְמוּדָד עִם הַנְּפִילָה

שינוי סברת ה', מהדין והקביעות של שם אלהים לרחמים וההתחדשות של שם הויה, שופך אור גם על העברת המלכות מ"רוח אלהים" של שאול ל"רוח הויה" של דוד:

שאוּל הוּא צַדִּיק, "בֶּן שְׁנָה שְׂאוּל בְּמַלְכוּ" - כבן שנה שלא טעם טעם חטא". הנפילה והחטא זרים לרוחו, "אִין אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל טוֹב מִמֶּנּוּ, מִשְׁכָּמוֹ

זאת, ולהיות מוכן להשתנות ולתקן. כך מפרשים חז"ל את הפסוק "אֲשֶׁר נִשְׂיָא יַחְטָא" – "לְשׁוֹן אֲשֶׁרִי; אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁהִנְשִׂיא שְׁלוֹ נֹתֵן לֵב לְהִבְיָא כְּפָרָה".

מלך כזה גם יהיה רגיש לשינויי הזמן ולתנודות העוברות על הציבור ויתאים את הנהגתו אליהם. "בְּקֶשׁ ה' לֹא אִישׁ כְּלָבֹו" – ה' מבקש מלך מהסוג ה"לבבי", כדוד, ולא מתנשא משכמו ומעלה כשאול. מלך שיודע מתוכו את משברי הלב ואת האמונה בנחמה;

שחי את הדופק הפועם של עלייה וירידה, התקרבות והתרחקות של כנסת ישראל.

המלך זקוק להתחדשות התמידית. עליו לאפשרות של נפילה וחטא ולהיות מוכן להשתנות ולתקן

את דְּבַר ה'". כששמואל שואל "וְיָמָה קוֹל הַצֶּאֱן הַזֶּה בְּאֲזְנֵי?", שאול מטיל את האחריות על העם – "אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל מֵיטֵב הַצֶּאֱן וְהִבְקָר". גם לאחר התוכחה המפורשת, "וְלָמָּה לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל ה'... וְתַעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי ה'", שאול מתעקש "אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל ה' וְאֵלֶּךָ בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר שָׁלַחְנִי ה'", ממשיך להתנער מהאחריות, "וַיִּקַּח הָעָם מִהַשְּׁלָל", ומצטדק שהכול כדי "לְזַבַּח לַה' אֱלֹהֶיךָ בְּגִלְגָל".

שמואל מוכיח אותו: "הַחֲפִץ לַה' בַּעֲלוֹת וּזְבָחִים כְּשֶׁמַּע בְּקוֹל ה'... כִּי חָטְאתָ קֶסֶם מְרִי וְאָוֶן וַתִּרְפִּים הַפָּצַר"; "במה שאתה מפציר להחזיק בדעתך – חטאך גדול מנשוא" (מלבי"ם). חטאו של שאול הוא בעיקר בחוסר היכולת שלו להתמודד עם הנפילה.

דוד, לעומתו, הוא האב־טיפוס של בעל תשובה. כאשר נתן הנביא מוכיח אותו הוא מיד מודה "חָטְאתִי לַה'", ולכן גם תשובתו מתקבלת מיד: "וַיֹּאמֶר נָתַן אֶל דָּוִד גַּם ה' הַעֲבִיר חָטְאתְךָ לֹא תָמוֹת".

שינוי הסברה משאול לדוד מלמד כלל חשוב: מלך, שעוסק במציאות, גם טועה ושוגה – עליו לדעת

לסיכום:

שאל הוא צדיק, ועיקר חטאו הוא הצטדקותו. דוד הוא בעל־תשובה היודע להודות ולומר "חטאתי לה". העברת המלכות משאול לדוד מלמדת שמלך ישראל זקוק למודעות שהוא עלול ליפול וגם ליכולת לקום ולהתחדש.

חנה חמישית

תשובה חדשה

למדנו על שתי דרכים בעבודת ה' – צדיק ובעל תשובה.

כמובן, הקדוש-ברוך־הוא מעוניין בשתייהן. על-אף שינוי הסברה של ה' והמעבר מבית שאול לבית דוד, הדרכים זקוקות זו לזו ומשלימות זו את זו. לזו היינו זוכים, היה בית דוד

להרגיש כמו בעל־תשובה שמעולם לא הכיר את אבא שבשמים וכעת עושה זאת לדאשונה

המשך טבעי לבית שאול. דוד הוא הרי חתן שאול, ומלכי ישראל הבאים היו יכולים להיות צאצאיהם המשותפים, לזו רק קיבל שאול את דוד ואהב אותו כבנו יהונתן, "וַנִּפְשֵׁי הַזֶּנֶתָן נִקְשְׁרָה בְּנִפְשֵׁי דָוִד וַיֵּצְאֵהֶם הו", והיה בוחר במלכותו כמוהו (כפי שטען כנגדו: "הֲלוֹא יִדְעִיתִי כִּי בָחַר אֶתְּךָ לְבִן יִשְׂרָאֵל").

בדורנו, המושגים "צדיק" ו"בעל תשובה" הפכו מציון אופי העבודה הפנימית-אישית לתיוג סוציולוגי: בעלי־התשובה הם אלו שגדלו בבית חילוני וחזרו בתשובה לעולם הדת, לעומת הנולדים בעולם זה, שהם יחסית ה'צדיקים'. כשמדברים על השלמה בין הציבורים האלה,

לקבל מבעלי-התשובה השראה של שינוי משמעותי ועמוק. כמו בעל-תשובה, גם הוא יכול לגלות מחדש את הקב"ה ואת החיבור המופלא בין התורה והחיים. על כך נאמר בזוהר: "משיח אתא לאתבא צדיקא בתיובתא" – המשיח יבוא להשיב את הצדיקים בתשובה.

זוהי בשורה מהפכנית שיכולה לשנות את ימי אלול של ה'דוסים'

זוהי בשורה מהפכנית שיכולה לשנות את ימי אלול של הדתיים-מבית. במקום ימים של תשובה 'על אש

קטנה', של חשבון נפש שנראה כמו מאזן משמים בבנק, לימי תנופה של חזרה אל הקדוש-ברוך-הוא באופן אחר לגמרי. במקום לחשוב שאלול השנה אינו שונה מאלול של שנה שעברה, אפשר להרגיש כמו בעל-תשובה שמעולם לא הכיר את אבא שבשמים וכעת עושה זאת לראשונה, עם כל הכוח והעוצמה, בתשובה מאהבה.

ימות המשיח מתאפיינים הן בבעלי-תשובה-צדיקים והן בצדיקים-בעלי-תשובה. השילוב בין הדרכים יצמיח את המלך שכולנו מחכים לו – מלך שהוא שילוב של בית שאול ובית דוד, צדיק ובעל תשובה גם יחד.

חוזר המהלך של מעבר מבית שאול לבית דוד: כיום רוב מניין עם ישראל שייך לציבור 'בעלי התשובה בפטנציה', אלו שלא גדלו בעולם הדתי ובוודאי ישוּבו בסופו של דבר בתשובה. אי אפשר להמעיט בחשיבות שמירת המסורת, אך יש לבטל את רגש העליונות של הדתיים הוותיקים, ה'צדיקים', כלפי בעלי התשובה, ולעבור להערכה הדדית וחיבור אמיתי.

אבל באמת, החיבור צריך להתבטא היום בצורה עמוקה יותר, בתוך כל אחד ואחת מאתנו, 'בעל תשובה' כ'צדיק':

הרי בעלי התשובה היום הם טיפוסים אחרים לגמרי מבעבר: במושגי חז"ל, בעל תשובה הוא מי שקיבל חינוך יהודי כשר, אך נפל בחטא וחזר בתשובה לדרכו הראשונה. כיום רוב בעלי התשובה הם בגדר "תינוקות שנשברו", שמעולם לא קיבלו חינוך תורני. כלומר, בעל תשובה היום הוא 'בחור טוב', בעל אופי של צדיק, שפשוט לא הכיר את מצוות התורה. במובן זה, הוא צדיק יותר מרוב שומרי התורה והמצוות שנכשלים פה ושם בעבירות, למרות ידיעותיהם וחינוכם. לכן, בעלי התשובה כיום הם שילוב מיוחד של 'בעל תשובה-צדיק'.

מכאן נבין גם לצד השני: כמו שיש 'בעל תשובה-צדיק' כך ייתכן גם 'צדיק-בעל תשובה' – גם מי שקיבל את החינוך הראוי, ולא סר מהדרך, יכול

לסיכום:

שתי הדרכים בעבודת ה', של צדיקים כמו שאול ושל בעלי התשובה כמו דוד, משלימות זו את זו. בדורנו ההשלמה מתקיימת על-ידי חיבור אמיתי בין ציבור בעלי התשובה ובין הציבור הדתי. בעומק, השילוב הזה מתקיים בתוך כל אחד ואחת: בעלי התשובה כיום הם "תינוקות שנשברו" שלא קיבלו חינוך תורני, ומשום כך נחשבים צדיקים. גם הדתיים מבית זקוקים להיות בעלי תשובה ולחדש את הקשר עם ה'. השילוב מרענן את עבודת התשובה הפרטית ומצמיח את מלך המשיח, שהוא צדיק ובעל-תשובה יחד.

המאמר מעובד מתוך החוברת 'נפלאות' שופטים תשע"ט
bit.ly/VA_shoftim_79

תשובה מתוך שמחה הבעל שם טוב הקדוש

בהתחלה הביטו בו היהודים בחשד, אולי הוא לא מאמין, חס ושלום, או שיצא מדעתו, אבל לאחר שהחל להביא ראיות ממאמרי חז"ל למעשיו, החלו להאזין לדבריו והתחזקו באמונה בישועת ה'. יחד יצאו היהודים בריקוד סוחף עם הבעל שם טוב, ובמהלך הריקוד החל לרדת גשם שוטף.

מה הייתה התלונה של הבעל שם טוב אל המוכיח? הרי הוא התכוון באמת לעורר את הכפריים בתשובה! אלא שההסתכלות שלו על אותם יהודים פשוטים הייתה שגויה – הוא ראה בהם יהודים גסים ומגושמים שצריך לשבור את ישותם; אך הבעל שם טוב ראה את מה שחבוי בתוכם, את הקשר העמוק עם ה'. היחס של עבד ורבו אינו חזות הכול. בדורות שלנו במיוחד, צריך להאמין שהיחס שלנו עם ה' הוא כמו רעיה ודוד, "אֲנִי לְדָוִד וְדָוִד לִי" – כמו רעיה המפייסת את דודה, בחיבה ובריצוי, מתוך אמונה שמעולם לא היה פירוד אמיתי שחצץ ביניהם.

כשהיה הבעל שם טוב כבן עשר כבר היה חבר בחבורת הצדיקים הנסתרים, וכשהיה בן שבע עשרה הייתה לו דרך להסתובב ולבקר בכפרים ובעיירות ולחזק את ליבותיהם של אחינו בני ישראל באמונה בה'.

כשהיה הבעש"ט מסתובב בדרכים היה לבוש בבגד עליון שחציו פרווה, כדרך אנשי הכפרים. פעם אחת הגיע הבעל שם טוב ליישוב יהודי שבו עסקו האנשים בעבודת האדמה. באותו הזמן הייתה עת צרה גדולה – לא ירדו גשמים, התבואה בשדות התייבשה והבהמות חלו בַדְבָר.

אנשי היישוב היו יראי שמים והתעוררו בתשובה, אבל כאשר ראו שתפילותיהם לא נענות – החליטו להביא 'מגיד' – אדם מוכיח שיבוא ויעורר אותם לתשובה.

המגיד הגיע. כל אנשי היישוב התאספו בבית הכנסת, והמגיד שפך עליהם בדבריו אש וגופרית, קללות ותוכחות קשות – עד שפרצו כולם בבכי.

הבעל שם טוב, שנכח בבית הכנסת וראה בצרתם של ישראל, פנה אל המגיד המוכיח וצעק עליו "מה יש לך מהיהודים האלו?!". ואל אנשי היישוב אמר: "בואו יהודים ונרקוד יחד, ואחרי מנחה ירדו גשמים!".

פריימריז במלכות ישראל

נפשו. הקב"ה רוצה שכדי שייגיע לשלמות - יגיע למציאות "אין", ירגיש את אפסיותו, שאינו יכול להתגבר לולי עזרת ה'. הקב"ה הוא השליט, הוא בעצמו "אין". על ידי שייגיע דוד לבחינת "אין", יחיה עם ה"אין" המקיים אותו.

דוד היה צריך לבקש מהקב"ה שיוציא אותו מזה, "הוֹצִיָאָה מִמִּסְגַּר נַפְשִׁי". האדם אינו יכול לצאת מהניסיונות שלו אם ריבונוֹ-של-עולם לא שולח לו גורם, סיבה.

הכרת האדם את יסודו, חולשתו, היא הציר המרכזי שעליו סובבים כל ענייני האדם. גם כאשר אדם נופל וחוטא, רבש"ע לא מביט על החטא עצמו כמו שהוא מביט באדם שאינו רוצה להודות בכישלונו, באדם שאינו מודה באפסיותו.

כשדוד המלך נכשל במעשה בת שבע היה זה הרי פגם נורא. עם כל זה, מיד כאשר הודה "חֲטָאתִי לֵה'" נענה על ידי נתן הנביא "גם ה' הֶעֱבִיר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת". כמו כן, כל הניסיונות שיש לאדם עניינם אחד - שבאמצעותו יכיר את ה' שמנהיג אותו בכל מעשיו. בשעה שאדם בא לידי ניסיון, הקב"ה שולח לו דברים המעוררים אותו לחטוא, וכנגד זה הוא שולח לו מניעות, כגון בושה, יראת העונש וכדומה, העוצרות בידו מלחטוא. על האדם להכיר שמניעה זו - היא סיבה מאת ה' למנוע אותו מעבירה.

את השלמות שלו השיג דוד על ידי זה שהגיע אחרי סיפור בת שבע להכרה ש"חֲטָאתִי נִגְדִי תָּמִיד", שהשיג את יסוד האדם שהוא תוהו ובוהו, ומזה השיג שיש יסוד אין-סופי שמקיים אותו, ממנו החיות שלו, ממנו הנשימה שלו, וממנו כל המטרה שלו בחיים.

שמואל הנביא משח שני משיחי ה', שואל ודוד. שניהם ראויים לשאת בתפקיד הרם - מלך ישראל. שואל, נטייתו הראשונה של שמואל, היה מופלא מכל איש ישראל וזכה להיות ראש למשיחים.

צער השכינה על חוסר ההכנה למלכות, להיות ישראל פזורים לשבטיהם כל ימי השופטים, הביא לידי הבשלה לכונן את מלכות ישראל. לא נעסוק בשאל המלך, במגוון מעלותיו כצדיק, גם בסגולת נפשו במידת הענווה המיוחדת לו - כל אלו לא עמדו לו במבחן המלוכה, והוא פינה את מקומו לרעהו הטוב ממנו.

בשונה משאל הצדיק והנעלה, דוד המלך נחשף לחולשותיו והכיר דרכו את פחיתות ערכו. הוא נחשב כמקים עולה של תשובה - מהווה מופת ומקור השראה לבעלי תשובה.

בראשית תהליך עיצוב אישיותו, דוד ריכך את חומריותו, הרג את יצרו - "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", וסבר שדי לו לדבוק ולאהוב את הבורא באהבה ללא יראה. אין הוא צריך "דמות דיוקנו של אביו" כדי להימנע מן החטא. בהרגשת שלמות ביקש מהקב"ה: "בְּחַנְנֵי ה' וְנִסְנִי צָרְפָה כְּלִיֹּתִי וְלִבִּי" ותמצאני נקי.

הקב"ה 'התקילו' עם בת שבע ולא שלח לו סיבה להצילו, ועל זה הודה והתוודה והתחנן והורה לנו דרך תשובה ליחיד ולרבים, דרך שנתנסה מעצמו ועל בשרו.

מה היא אותה דרך?

דוד המלך מגיע להכרה, שהוא מעצמו אינו יכול לעמוד מול 'האהבה הנפולה' שמוטבעת בו, והקב"ה גם לא דורש ממנו שיתחזק מעצמו, כי 'האהבה הרעה' הזו - היא כל היסוד של תיקון

הכותב הוא מתלמידיו הוותיקים של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

■ הבשורה של "שמע ישראל", בפשט, היא הבאת אחדות ה' לעולם כולו – "המהפכה הרביעית".
מי ששומע טוב יכול לשמוע איך כל ארבע המהפכות בתורה שמונות בקריאת שמע.

[מתוך השיעור **ארבע מהפכות בקריאת שמע**]

■ העיקר בחדש אלול הוא "אני לדודי ודודי לי" – להרגיש את הקשר הכי אישי ואינטימי עם ה'. הקשר עם ה' כ"מלכנו", "הוי' אלהינו", הוא ציבורי, אבל הקשר עם ה' כאחי-דודי, "הוי' אחד", הוא הכי אישי בעולם.

■ כדי להגיע לאומות העולם צריך לחשוף את כל הקלפים, להוריד את כל הקליפות – להסביר גם להן את הסודות של שיר השירים.

[מתוך השיעור **אהבת דודים באלול**]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

